

САМОВИЛСКИ.

1.

✠ *Јованъ Поповъ и Самовила.*

Отъ Струга.

Кинисаљ ми Јо'анъ Поповъ,
Да ми о'итъ на Велигденъ
На Велигденъ на оранѣ,
И ми пойде до пол-пѣти,
И излезе Самовила
Самовила Самогорска,
Пѣтица-та му предстрети:
„Врат' сѣ, врати Јо'анъ Поповъ,
Не одай ми на Велигденъ
На Велигденъ на оранѣ!“
Јо'анъ лепо говореше:
„Бегай, бегай Самовило!
Дан' ти слезамъ отъ моя-ва
Отъ моя-ва бѣрза коня,
Дан' те фатамъ за твоя-та
За твоя-та руса коса,
Дан' те вѣрзамъ бѣрзу коню
Бѣрзу коню за опашка,
Дан' те влечамъ, како брана.
Сѣ разлужи Самовила,
Та отпуши руса коса,
Му соннала бѣрза коня,
Да му пиетъ цѣрни очи.

Сѣ налужи Јо'анъ Поповъ,
Та ѣ фати Самовила,
Та ѣ фати за нейдзина
За нейдзина руса коса,
Та ѣ вѣрза бѣрзу коню
Бѣрзу коню за опашка,
Ѣ повлече, како брана.
Си ѣ поси дури дома;
Отъ далеку Майкѣ викатъ:
„Ја излези мила Майко!
от' ти носамъ не'естица
Не'естица Самовилска,
Тебѣ, майко, отменица,
Татко-ѣ бѣла променица,
Брату перче исчешлано,
Сестрѣ леса уплетена.“
Ѣ заключи десно крило
Десно крило въ шаренъ ковчегъ.
И седела три години,
Постигнала мѣшко дете,
И канила чесна кума;
Ѣ кѣрстиме мѣшко дете.
И ми дошла кумашина